

Жао ми је што не могу да пронађем ниједан озбиљан аргумент за опстанак Аутономне покрајине Војводине (АПВ) да бих покушао да га оборим, па се морам бавити анализом мање вредних ставова које свакодневно слушамо и читамо путем медија. Убеђују нас да је АПВ историјска, економска, културна, мултиетнична и ко зна каква посебна регија којој је нужно потребна аутономија, федерална јединица или да буде независна држава. Покушаћу рационално и чињеницама које су лако провериве да појасним неодрживост овог система неотитоистичке квази-елите.

Историја. (С)АПВ постоји од 1945. године као аутономна покрајина у Титовој СФРЈ. Оно на шта се одређени кругови позивају као о „историјској посебности Војводине“ јесте извесни степен аутономије који су Срби (а не Југословени, Војвођани или Илири) изборили ратом 1848–1849. год. у Аустроугарској, односно мисли се на „Војводство Србије и Тамишки Банат“ (које је трајало од 1849. до 1860. године). Међутим, границе нису биле ни близу оних какве данас има АПВ, нити је састав становништва био исти, нити је степен аутономије био исти, нити је њу карактерисало југословенство/војвођанерство (већ напротив борба за живот, језик, веру и права Срба). АПВ и Војводство Србију може да повеже само злонамеран или недовољно интелигентан човек.

Дакле, не постоји историјска посебност АПВ-а да би имала аутономију, федералну јединицу или државу на основу тога.

Културна, језичка и верска посебност. Из данашње перспективе, просечном читаоцу делује апсурдно писати о овој теми. Међутим, подсетићу на Црну Гору. Корени њиховог модерног идентитета у основи нису били антисрпски, већ „надсрпски“. Заправо они су у почетку (од 1945) задојени причама о „храбријем, паметнијем, лепшем, вишем“ Србину од осталих Срба, а посебно од „Србијанаца“ и Шумадинаца (којима су представљани као прљави, неписмени, приглупи људи у опанцима и штрокавим шајкачама). Када су убедили довољан број људи у ову посебност, лако је било рећи да они заправо нису Срби, већ Црногорци који су потпуно другачији од Срба. Чак измишљају неку средњовековну историју (да су они Дукљани, тј. Римљани), проглашавају окупацију коју су спровели „вељесрби“ Немањићи, а нарочито „крволоци“ Карађорђевићи и „колонизатори – попови из Шумадије“ Са АПВ-ом је сличан принцип. Модерни Војвођани нису „над-Срби“ већ „културни Срби“ који су „Европљани и знају и ћирилицу, и то сва

слова“ (са билборда за време пописа 2011). Не постоји никакав језички, верски или културни иденитет Срба у АПВ-у који није крвљу уткан у српство. Односно, не постоји културни, језички или верски елементи као основ за статус аутономије, федералне јединице или независне државе.

Мултиетичност. АПВ јесте мултиетничка средина, али је то и остатак Србије где живи око 11% националних мањина. У АПВ-у су најбројнији Срби са око 65%, Мађари са око 14%, Словаци са око 2,8% итд. Те мањине уживају сва национална права (чиме се ја поносим) иако су права наших сународника у неким од њихових матичних држава знатно ужа. Права наших сународника се до те мере крше да немају право на језик иако су трећина становништва (Црна Гора), имовину која им је отета (Хрватска), статус мањине иако су најбројнија аутохтона мањина (Словенија) итд. Дакле, статус националних мањина и без АПВ би у Србији био исти, односно на задовољавајућем нивоу, што потврђују извештаји Европске комисије. Из овог аргумента се може закључити да је аутономија у АПВ-у потребна Србима од Срба, што је апсурд. Дакле, не стоји аргумент о мултиетничкој посебности као основи за статус аутономије, федералне јединице или независне државе.

Економија и привреда. Ниједном привреднику, економисти, раднику или пољопривреднику не можете доказати да је за њега добро да има три, четири или пет нивоа власти/чиновника које мора да плаћа. Нелогично је да већи покрајински/државни апарат, значи и ефикаснију привреду и богатије становништво. Зашто новац који се заради у Србобрану, Суботици или Зрењанину мора да иде у Нови Сад?

Једини разлог је гладан партијски кадар који, народски речено „хоће 'леба без мотике“. Није ни чудно што се у Србији по попису из ове године највише насељава Нови Сад, чак 12,2% више становника. Без АПВ-а бисмо имали мања плаћања, пореза, такси, непотизма, корупције... На медијима се неће наћи информација да АПВ има 27% становништва, а учествује са 26% БДП-а, док „зли и трули“ Београд има 23% становништва и учествује са 40% БДП-а земље, али се може наћи (без аргумената) наслов „Војводина ради, Београд троши“. Сви треба да дигнемо глас против оваквог начина рада – Срби, Мађари, Словаци, Немци, Хрвати и сви остали. Наравно, са изузетком Војвођана (нове нације настале од бивших Југословена) који управљају оваквим неотитоистичким системом, попут свиња у Орвелој „Животињској фарми“ (Војвођани захвалите се ДСС-у и њиховом Уставу који вам је ово омогућио). Дакле, не стоји аргумент о економској или привредној оправданости као основи за статус аутономије, федералне јединице или независне државе.

Регионализација. Регионализација је опција или могућност за развој, а не нужност. Наша држава није настала спајањем независних држава да би била федерација или да би морала да има неке регионе, већ је она унитарна и недељива. Развој локалне самоуправе је важан сегмент наше државе који треба да се развија, а уколико ће том развоју допринети региони са одређеним надлежностима, они треба да се успоставе. Регионализација није никакав услов ЕУ (статистичка регионализација је посао статистичара, а не мера за федерацију). АПВ је предимензионисана у односу на остатак Србије и не треба да остане ни као регион. Региони у Србији би били пожељни само ако убрзају модернизацију општина и локалних управа, смање трошкове грађана и привреде и убрзају економски развој, а никако развој политичке елите, као што је то данас случај.

На барикадама у Јарињу и Брњаку видимо чему нас је довела једна аутономија. Видимо и избеглице са КиМ, спаљене манастире, цркве, прекрајање историје... Зато позивам све Србе и све грађане Републике Србије да дигну глас против скупе, неефикасне, централизоване, непотистичке и Титове АПВ. Нас нико није питао да ли је желимо, само су рекли да су је изгласали.